

Klachtencommissie

[Locatie Fivoor]

Beslissing d.d. 22 juni 2023 inzake klacht tegen de beslissingen inhoudende verhoging van dwangmedicatie.

Beoordeling

Gelet op de ingebrachte stukken en gehoord de toelichtingen op de zitting is de commissie tot de volgende beoordeling gekomen.

De commissie stelt het volgende voorop.

Verplichte zorg in het kader van een zorgmachtiging kan worden verleend om ernstig nadeel af te wenden en/of de geestelijke gezondheid van een betrokkene te stabiliseren en/of de geestelijke gezondheid van een betrokkene dusdanig te herstellen dat hij zijn autonomie zo veel mogelijk herwint. Aan een betrokkene kan verplichte zorg worden verleend als zijn gedrag als gevolg van zijn psychische stoornis tot ernstig nadeel voor hemzelf of anderen leidt.

Iedere vorm van verplichte zorg dient met terughoudendheid te worden toegepast en vooraf getoetst te worden aan de algemene beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit, effectiviteit en veiligheid. Deze toetsing moet ertoe leiden dat de verplichte zorg alleen wordt ingezet als uiterste middel, als er geen mogelijkheden voor vrijwillige zorg meer zijn. Daartoe moet worden beoordeeld of er geen lichtere interventies mogelijk zijn en of de verplichte zorg effectief is en het (aanzienlijk risico op) ernstig nadeel ook daadwerkelijk wegneemt. De toetsing houdt ook in dat wordt beoordeeld of de verplichte zorg mogelijk nadelige gevolgen op de lange termijn voor een betrokkene met zich meebrengt.

Met betrekking tot de daadwerkelijke uitvoering van iedere vorm van verplichte zorg stelt de zorgverantwoordelijke van een betrokkene een schriftelijke beslissing op met een inhoudelijke motivering als bedoeld in artikel 8:9 Wvvgz. De geneesheer-directeur stuurt de betrokkene (en zijn advocaat en eventuele vertegenwoordiger) een afschrift van die beslissing met een brief die de betrokkene informeert over de klachtwaardigheid van de beslissing en de mogelijkheid van advies en bijstand door een patiëntvertrouwenspersoon.

De commissie stelt vast dat klager ambulant in zorg is bij [Locatie Fivoor] in het kader van een zorgmachtiging waarvan de geldigheidsduur nog niet verstreken is. De zorgmachtiging legitimeert, onder meer en voor zover relevant voor de klacht inname van medicatie als vorm van verplichte zorg.

De commissie stelt vast dat verweerder de beslissing tot verhoging van medicatie als verplichte zorg gemotiveerd op schrift heeft gesteld in een zogenoemde 8:9-brief gedateerd [d.d.]. Deze schriftelijke beslissing is voldoende gemotiveerd en met een informatiebrief door de geneesheer-directeur aan klager toegezonden.

De commissie overweegt verder als volgt.

Uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt dat klager is gediagnosticeerd met een schizofreniespectrum en/of andere psychotische stoornis in de vorm van een waanstoornis. Klager heeft bezwaren tegen depotmedicatie op zich en is het oneens met de beslissing tot verhoging van de depotmedicatie. Verweerder stelt op basis van onder andere afwegingen van behandelaren dat er wanen zijn bij klager en klager beperken en tot ernstig nadeel kunnen leiden.

De commissie volgt klager niet in zijn stelling dat hij de verhoging van intramusculaire medicatie niet nodig heeft. Net als verweerder acht de commissie het voldoende aannemelijk dat zonder behandeling met intramusculaire medicatie het ernstig nadeel zal bestaan uit het risico op maatschappelijke teloorgang en agressie. De commissie is er voorts van overtuigd geraakt dat klager onvoldoende ziektebesef en -inzicht heeft en vanuit die hoedanigheid het nut en de noodzaak van antipsychotica onvoldoende inziet. De keuze voor de verhoging van antipsychotica in de depotvorm van de commissie dan ook goed volgen.

De commissie overweegt met betrekking tot de dosering van depotmedicatie het volgende. Uit hetgeen verweerder ter zitting heeft gebracht overweegt de commissie dat verweerder op enig moment het beleid rondom verhoging van de dosis depotmedicatie zal evalueren.

De commissie is van oordeel dat de beslissing tot het verhogen van depotmedicatie op goede gronden is genomen en gezien de gegeven feiten en omstandigheden qua proportionaliteit, subsidiariteit, veiligheid en effectiviteit is gerechtvaardigd.

De commissie acht de klacht ongegrond.

De commissie ziet in het licht van de ongegrondverklaring van de klacht dan ook geen aanleiding de door klager gevraagde schadevergoeding toe te kennen.

Beslissing

Gelet op het bovenstaande verklaart de commissie de klacht ongegrond.